

MARC GRANELL

Retrat amb l'ombra d'Orfeu

Sempre he cregut en l'essència revolucionària de la poesia, perquè és la no acceptació fonamental, la pregunta que obre escletxes en el silenci mineral i absolut que ens acompanya i ens angunia. L'expressió del pensament emocionat i eternament sorprès i inquisitiu que ens acosta, a través de la música de les paraules, del seu rescat i la seua restitució, a la realitat última d'allò que som i d'allò que és el món en el qual som. Davant la degradació permanent i imparabile de les paraules, del robatori sistemàtic que en fa el poder per a deixar-nos més cecs i despullats encara, la poesia ha de recuperar la fe en el seu esperit revulsiu per a aconseguir aquella missió que Mallarmé li assenyalava i que ara és més urgent i necessària que mai: «Donar un sentit més pur a les paraules de la tribu».

Fossa oberta

Els morts no saben ja per què moriren

IANNIS RITSOS

No saben ja aquests morts per què moriren,
per què l'espant omplint la nit d'agulles,
per què el dolor i el tret que els foradava,
tan veloç i voraç, la carn i els somnis.

Han passat junts els anys dins de la terra
anònima i nua en la qual colgaren
els seus cossos ja freds perquè els podriren
a pressa els cucs fins a l'oblit perfecte.

I es van podrir, ben cert, es van podrir.
Aquests ossos trencats així ho proclamen,
aquesta calavera que ara mira
sense ulls de nou el sol ho està dient.

Com diu també, però, la nit aquella,
l'espant i el tret al front fet forat fondo,
fondo dolor que fem memòria i nom
contra el crim i l'oblit, contra el silenci.

La pluja negra

Plou del cel l'infern sobre la terra,
sobre el cor de la ciutat,
la pell dels segles,
sobre els ulls que cremen sense obrir-se,
sense saber per què tant de silenci,
tanta asfíxia innocent,
tanta carn caient a trossos
tan negres com la pluja tan negra,
tan poc pluja que cau, tan incendi.